

vara att invända mot hvad jag vågar begära. På grund häraf, och då den enskildes samvetsfrihet ej blott i grundlag, utan ock i allmän lag, så vidt möjligt, bör häfdas, tager jag mig friheten föreslå,

att Riksdagen måtte för sin del besluta följande tillägg till 17 kap. 16 § rättegångsbalken: »Vittnen, som ej kunna förmås att aflägga ed, skola i begge delomännens eller deras ombudsmäns närvaro denna försäkran afgifva: jag, N. N., afgifver härmed min högtidliga, upprigtiga och sannfärdiga förklaring och försäkran, att jag skall vittna och gifva till känna allt hvad jag vet i denna sak händt och sant vara, så att jag ej uppsåtligen något förtiger, tillägger eller förändrar».

Stockholm den 28 januari 1887.

Erik Nyström.

N:o 178.

Af herr **A. Lilienberg**, om ändrad lydelse af 126 § konkurslagen.

Vid förliden riksdag väckte herr H. I. Arwidsson motion om ändring af 126 § konkurslagen, senare mom., hvilket skulle erhålla följande lydelse:

»Nu varder — — — fortsättning äro att tillgå. Kostnaden för de i denna lag föreskrifna kungörelsers införande i allmänna tidningarne skall, der så fordras, af vederbörande förskjutas. Finnes ej i boet — — — förskjutet blifvit».

Förslaget motiverades dermed, att det icke billigtvis kunde fordras af tjänstemän, att desse skulle förskjuta kostnader, som uteslutande påkallades för enskild persons gagn och i dennes intresse och

hvilka kostnader understundom kunde för tjenstemannen blifva betungande, i synnerhet om han saknade visshet att få dem ersatta af den, som vederborde.

Motionen ansågs af lagutskottet beaktansvärd, men utskottet fann sig förhindradt att tillstyrka bifall till densamma, emedan den icke ansågs tillräckligt omfattande. Utskottet anförde, att motionären endast fäst sig vid ett visst slag af kostnader; det funnes äfven andra sådana utgifter, bland hvilka särskildt borde framhållas den för domare å landet stundom rätt dryga kostnaden för hans egen inställelse å tingsstad eller annan ort, der konkursförhör hålles.

En omständighet, som af herr Arwidsson allenast vidrördes, men som i denna fråga är af betydelse, är att ett stadgande i den af honom föreslagna syftning skulle motverka konkursansökningar, som mången gång riktas mot personer, hvilka veterligen icke ega ringaste tillgång.

I sammanhang med en ändring af förevarande mom. i nu angifna hänseende, torde stadgandet om rätt för domaren i vissa fall till ersättning af allmänna medel, såsom innebärande en oegentlighet, då här ju endast är fråga om enskildas intressen, böra utgå.

På de af herr Arwidsson anförda skäl och med anledning af hvad jag här ofvan anført får jag föreslå,

att Riksdagen för sin del beslutar följande förändrade lydelse af konkurslagen, § 126:

»Nu varder — — — fortsättning äro att tillgå.

Kostnaden för de i §§ 6 mom. 3, 7 mom. 3 samt 8, 80, 89 och 120 föreskrifna kungörelsens införande i allmänna tidningarne, så ock, der konkurs uppstått på yrkande af borgenär, kostnaden för den offentliga stämningens kungörande och kallelsebrefs afsändande, lösen för nämnda handlingar samt resekostnad och dagtraktamente åt rättens ordförande vid det i § 25 föreskrifna förhör skola, der så äskas, af vederbörande borgenär förskjutas.

Stockholm den 28 januari 1887.

A. Lilienberg.